стари, езически, неславянски, уралочудски, хагански, фино-уралски, турански, тюркски българи, хагано-българи, торко-българи, аспарухови българи и пр.), но сѫщевременно е и по-удобенъ, защото не носи явно печата на извѣстна *установена* хипотеза.

Нашата задача ще бѫде, *да провѣримъ чрезъ езика въпроса за произхода на „първобитнитѣ“ българи*, намъ се налага за това единъ *неутраленъ* терминъ. За избѣгване на недоразумѣния ще забѣлѣжимъ още тукъ, че се рѣшихме да употрѣбяме вмѣсто неудобното за насъ име тюрки просто *турци*, като ще разбираме подъ него цѣлото турско-татарско племе; турцитѣ κατ' ἐξοχήν ще наричаме *османски* турци.

Нашето изслѣдване съставя часть отъ по-отдавна начетатитѣ ни студии върху чуждитѣ елементи въ нашата обща, материална и духовна, култура и специално въ *езика*. То изникна отъ редъ въпроси, които не можеха да не ни се наложатъ още въ началото на тая работа и рѣшението на които прѣдставя и до днесь извѣстни мѫчнотии. Единъ отъ тия въпроси бѣ и тоя: какво влияние е могло да упражни върху основната маса на нашето население онова племе, което първо ни даде политична организация, като само се залови, но ни наложи своето име, какво влияние въ тройно отношение: *физиологично, етнографско-културно* и *езикозо?* Може ли въобще да се покажатъ несѫмнѣнни слѣди отъ такова влияние, или спорадично изказванитѣ твърдѣния за тѣхното сѫществуване сѫ плодъ на много или малко смѣли хипотези? Да поставимъ този въпросъ, значение естествено да отворимъ цѣлия проблемъ за етногенията на прабългаритѣ, да прѣгледаме значителната му литература, а слѣдъ това, ако е възможно, сами да провѣримъ нѣкои хипотези. Колкото тоя трудъ и да бѣше тежъкъ, ние бѣхме длъжни да го прѣдприемемъ, и, ако не се лъжемъ, той не е останалъ съвсѣмъ безполезенъ. За тая цѣль между друго ние направихме прѣзъ лѣтото на 1897. година и една по-дългжка екскурсия до областьта на бившето волжско-камско царство, съ намѣрение, да изучимъ особено на самото мѣсто въпроса за прѣдполагаемото сродство на прабългаритѣ съ сегашнитѣ чуваши, възъ основа на типа и нарѣчието на послѣднитѣ. Това пѫтешествие ни бѣ и инакъ полезно, защото ни даде възможность, да се запознаемъ по-отблизу съ руската литература по въпроса и съ нѣкои отъ по-важнитѣ за насъ турско-татарски нарѣчия.

Чисто историчното изслѣдване убѣди и насъ, че само съ помощьта на *историчнитѣ* свидѣтелства, не е възможно да се рѣши нѣкога удовлетворително трудниятъ въпросъ за произхода на прабългаритѣ, че тукъ се изискватъ усилията на нѣколко дисциплини, — една истина, която не тукъ се изказва за първъ пѫтъ, но която има още нужда отъ по-обстойно развитие. Още отъ времето на Енгела (1797.) историята търси подкрѣпа за своитѣ хипотези въ историчната етнография и въ лингвистиката и колкото идемъ по-насамъ, толкова повече съюзници тя гледа да при-